

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **K. O.**
bytem H. P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 5. 2019, č. j. 670/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 29. 6. 2017, č. j. MHMP 1055169/2017 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byly podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), zamítnuty námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 30. 7. 2012 a tento záznam byl potvrzen.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. Předmětem sporu ve správním řízení o námitkách byla otázka, zda žalobce dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, které vedlo k výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobci bylo dne 10. 8. 2012 doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce proti tomuto oznámení podal námitku proti záznamu bodů, kdy zpochybňoval spáchání přestupku ze dne 30. 7. 2012 spočívajícím v porušení v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci s tím, že porušil zákaz vjezdu, ale překročení nedovolené rychlosti se nedopustil. Uvedl, že k tomuto porušení dopravního předpisu podal podnět k přezkumnému řízení. Žalovaný uvedl, že za tímto účelem bylo řízení o námitkách přerušeno do 31. 12. 2012, kdy si správní orgán I. stupně vyžádal kopii pokutového bloku ze dne 30. 7. 2012 a až dne 15. 6. 2017 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se spisovým materiálem. Dne 26. 6. 2017 obdržel od žalobce vyjádření, v němž žalobce dále uvedl, že pokutový blok ze dne 4. 11. 2011 není náležitým podkladem pro záznam, neboť tento blok byl skartován a požádal o vymazání tohoto záznamu bodů.
5. Správní orgán I. stupně vydal 30. 6. 2017 rozhodnutí o zamítnutí námitek, proti kterému podal žalobce odvolání.
6. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který namítal délku řízení, nedostatečné zjištění stavu věci, spočívající v tom, že si správní orgán I. stupně nevyžádal předmětné pokutové bloky, tedy důkaz o tom, že se žalobce dopustil přestupkového jednání. Namítal, že správní spis neobsahuje pokutový blok ze 4. 11. 2011, tedy důkaz o tom, že by se dopustil nějakého přestupku, a dále namítal, že pokutové bloky ze dne 30. 7. 2012 a 21. 5. 2011 nejsou způsobilými podklady pro vydání rozhodnutí.
7. Žalovaný k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že z hlediska procesní stránky věci, tj. délky řízení žalobce nebyl žádným způsobem krácen na svých právech účastníka řízení a z hlediska hmotněprávní stránky věci dospěl k závěru, že všechna oznámení, na jejichž základě došlo k zapsání bodů, obsahují předepsané náležitosti, a záznamy bodů tak, jak byly provedeny, jsou v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Zdůraznil, že správní orgán je povinen zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu č. 361/2000 Sb. Dle žalovaného v daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů a v řízení o námitkách se nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na které je nutné nahlížet jako správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán zruší.
8. Žalovaný konkrétně odůvodnil, že správní orgán I. stupně v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu nevyžadoval kopie pokutových bloků, vyjma namítaného přestupku ze dne 30. 7. 2012, neboť žalobce neuvedl žádnou pochybnost, kterou by se byl správní orgán I. stupně povinen zabývat (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010-82). Žalobce nesdělil žádné konkrétní pochybnosti týkající se spáchání předmětných přestupků. Pokud jde o skartovaný pokutový blok, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016-35, podle něhož pokutový blok, resp. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nelze posuzovat

s rigidní přísností a je především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Dle žalovaného v předmětném oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 4. 11. 2011 jsou uvedeny veškeré zákonné náležitosti. K namítanému pokutovému bloku ze dne 30. 7. 2012 žalovaný konstatoval, že tento blok obsahuje veškeré zákonné náležitosti, kdy je z něj patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla uložena bloková pokuta a toto jednání není možné zaměnit s jiným jednáním.

9. K namítanému pokutovému bloku ze dne 21. 5. 2011 žalovaný uvedl, že tento není součástí spisové dokumentace, neboť žalobce jej v průběhu řízení o námitkách nenapadal. Řízení o námitkách je na rozdíl od přestupkového řízení ovládáno zásadou koncentrace řízení: Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 186/2016 – 35 vyslovující, že správní řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je řízením zahajovaným na návrh, neboť předpokladem je podání námitek řidičem. Nejvyšší správní soud také přihlížel k tomu, že v té věci stěžovatel nenavrl žádné důkazy, kterými by prokázal, že se v době spáchání přestupků v dané obci nenacházel, takže jeho tvrzení nemohlo zpochybnit obsah oznámení. Ze smyslu této judikatury tedy žalovaný ve věci žalobce vycházel.
10. K délce řízení o námitkách žalovaný uvedl, že tento postup správního orgánu I. stupně sám o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí a poukázal na judikaturu Krajského soudu v Brně (č. j. 30 Af 47/2014-77), podle které je možnost se bránit opatřením proti nečinnosti.
11. Žalovaný uvedl, že řízení nebylo zatíženo vadou, která by měla vliv na správnost či zákonnost vydaného rozhodnutí a správní orgán I. stupně rozhodoval v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy rozhodoval na základě relevantních podkladů a u každého jednotlivého důkazu je uvedena skutečnost o příslušném počtu zaznamenaných bodů a jednání, za které byl tento počet bodů udělen.
12. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě svůj nesouhlas se závěry správních orgánů obou stupňů vtělil do několika žalobních bodů.
14. Namítal, že správní orgán rozhodl, aniž by zjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti
15. Namítal, že řízení o námitkách bylo vedeno po dobu 5 let, aniž by si správní orgán opatřil pokutové bloky, ačkoliv žalobce uvedl, že žádné pokutové bloky nepodepsal. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení byla učiněna bez doplnění spisového materiálu o pokutové bloky. O tom, že nebude takto spisový materiál doplněn, se žalobce dozvěděl až 5 let po té, co bylo zahájeno řízení. Tím byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, neboť nemohl sám důkazy opatřit. Žalobce namítal, že správní orgán nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí. V daném případě byla lhůta překročena 60tinásobně, aniž by během této lhůty správní orgán opatřil jediný důkaz.

16. Žalobce zopakoval, že se dne 4. 11. 2011 nedopustil žádného přestupkového jednání a správní spis neobsahuje jediný důkaz, který by toto vyvracel.
17. Žalobce namítal, že pokutové bloky ze dne 30. 7. 2012 a ze dne 21. 5. 2011 nejsou způsobilé být podkladem pro zápis bodů do karty řidiče. Uvedl, že pro posouzení obsahu těchto pokutových bloků je nutno vycházet z ustanovení § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, které obsahuje náležitosti, jenž pokutový blok musí obsahovat a také další údaje vyplývající z ustanovení § 85 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedl, že je podstatné, aby ve smyslu § 85 odst. 4 bylo konkrétní jednání konkrétní osoby natolik jednoznačné a určité, aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Namítal, že uvedených pokutových blocích není dostatečně vymezena doba přestupkového jednání, kdy je uveden pouze čas a nikoliv datum. Dobu přestupkového jednání nelze zaměňovat s datem, kdy byl pokutový blok vyplněn, neboť tyto údaje mohou být odlišné. Na předmětných blocích tak absentuje formální a obligatorní náležitost rozhodnutí.
18. Žalobce namítal, že rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení je rozhodnutím sui generis a musí splňovat obsahová kritéria dle § 84 odst. 1, 3 a 4 zákona o přestupcích a neobsahuje-li požadované náležitosti, nemůže být způsobilým podkladem pro zápis bodů do karty řidiče.
19. Žalobce namítal, že správní orgány porušily zásadu spravedlivého procesu, když v přestupkovém řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nijak nezohlednili obhajobu žalobce o neexistenci některých pokutových bloků. Uvedl, že ve správním řízení činil námitky převážně vůči neplatnosti či neexistenci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, nikoli vůči skutkovému stavu, který by měl být základem takového rozhodnutí. Proto tyto námitky nelze odbýt poukazem na princip presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu jakožto orgánu veřejné moci. Presumpce správnosti rozhodnutí se vztahuje pouze na obsah rozhodnutí, nikoli na jeho náležitosti. Skutečnost, zda rozhodnutí má náležitosti předvídané zákonem nepodléhá v tomto případě presumpci správnosti a je třeba ji řádně zkoumat včetně námitek vznesených účastníkem.
20. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě obhajoval zákonnost a soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zopakoval, že správní orgán I. stupně nevyžadoval kopie pokutových bloků vyjma přestupku ze dne 30. 7. 2012, neboť žalobce neuvedl žádnou pochybnost, kterou by se správní orgán byl povinen zabývat. Poukázal na to, že délka řízení o námitkách není skutečností, která by sama osobě způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že problematikou skartovaného pokutového bloku se zabýval již Nejvyšší správní soud, který z hlediska zaměnitelnosti jednání toho, kdo se dopustil přestupku, vyžadoval jednoznačnou průkaznost konkrétního jednání konkrétní osoby s tím, že pokud oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahuje obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů je toto jednání dostatečně průkazné. Žalovaný již poukázal na to, že v napadeném

rozhodnutí zkonstatoval, že zkoumal pokutový blok ze dne 30. 7. 2012 a seznal, že tento blok obsahuje veškeré zákonné náležitosti. Zopakoval, že pokutový blok z 21. 5. 2011 není součástí spisové dokumentace, neboť jej žalobce v průběhu řízení o námitkách nenapadal a zdůraznil zásadu koncentrace námitkového řízení.

22. Z uvedených důvodů a na základě argumentace, která poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze podanou žalobu zamítl.
23. Žalobce v podané žalobě požádal o přiznání odkladného účinku k žalobě. O tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 31. 7. 2019 č. j. 9 A 87/2019-28, v němž žalobě odkladný účinek nepřiznal. Přestože soud nepřiznal odkladný účinek z důvodu povahy jednání, které způsobilo u žalobce dosažení 12 bodů vyplývající ze spisového materiálu tak, že nemohl opominout protiprávní charakter činnosti žalobce spočívající v nedisciplinovaném a dlouhodobém způsobu jízdy, v uvedeném usnesení předeslal, že žalobci z důvodu jeho osobních a soukromých poměrů vyjde žalobci vstříc tím, že k projednání žaloby přistoupí přednostně mimo časové pořadí ostatních žalob tak, jak mu to ze závažných důvodů umožňuje § 56 s.ř.s. Tyto závažné důvody spočívající v potřebách žalobce zajišťujících životní potřeby jeho syna soud shledal, a proto v dané věci rozhodl s přednostním vyřízením i jeho žaloby, přestože tato žaloba, která u Městského soudu v Praze napadla dne 15. 7. 2019 ještě nebyla na pořadu k projednání a předcházely jí žaloby časově dřívější.

V. Posouzení věci městským soudem

24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v mezích žalobou uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
25. Žaloba není důvodná.
26. Soud přisvědčil námitce žalobce, že řízení o jeho námitkách proti záznamu bodů v kartě řidiče, které byly podány dne 13. 8. 2012, trvalo téměř 5 let včetně doby, kdy bylo přerušeno do 31. 12. 2012 z důvodu opatření pokutového bloku ze dne 30. 7. 2012, namítaného žalobcem. I přes délku řízení, však soud neshledal v případě námitkového řízení žalobce důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to proto, že obecně platí, že lhůty k vydání rozhodnutí ve správním řízení nemají povahu lhůt prekluzivních, které by znamenaly zánik práva (zde oprávnění správního orgánu na záznam bodů na základě pravomocných rozhodnutí o přestupku), nýbrž mají povahu lhůt pořádkových. Nadto zvláštní úprava obsažená v § 123f odst. 4 silničního zákona stanoví, že podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedenému záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, tj. lhůty k vydání oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém ohodnocení řidiče a výzvy k odevzdání řidičského průkazu se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, čj. 6 As 294/2014 – 40 provedeným záznamem, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, je ve smyslu § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu každý ze záznamů, kterými bylo v součtu dosaženo 12 bodů. Včasné podání námitek proti kterémukoliv z těchto záznamů má za

následek přerušení běhu lhůt stanovených v § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. I když se tento rozsudek týkal právní úpravy účinné před 20. 2. 2016, i stávající úprava je plně v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem. Délka řízení o námitkách tedy neměla vliv na řidičské oprávnění žalobce a na zákonnost rozhodnutí o námitkách v době jeho vydání a sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že postupem správního orgánu, spočívajícím v délce řízení, byl zkrácen na právu na spravedlivý proces, jelikož mu tímto postupem byla odeprána možnost opatřit si sám důkazy a tyto předložit správnímu orgánu, pak k tomuto soud vychází z průběhu řízení o námitkách a z dalších podkladů řízení.

27. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo dne 10. 8. 2012 zasláno „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém ohodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.“ Žalobce v námitkách proti tomuto oznámení konkrétně nesouhlasil s přestupkem nahlášeným do karty řidiče ke dni 30. 7. 2012, a to ve smyslu kvalifikace tohoto přestupku jako překročení povolené rychlosti, přičemž uznal, že se v městě Ostravě, kde se přestupek udál, nacházel a porušil toliko zákaz vjezdu. Ve vztahu k ostatním přestupkům, které byly zaznamenány do bodového ohodnocení toliko obecně namítal, že si jich není vědom a navrhl doplnění spisu o všechny pokutové bloky. Ve vztahu k žalobcem zpochybněnému přestupku ze dne 30. 7. 2012 správní orgán 1. stupně doplnil řízení, když k oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 31. 7. 2012 za dopravní přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci) obstaral podklad tohoto oznámení, jímž je pokutový blok série UH/2008 č. H025229 vydaný dne 30. 7. 2012 na jméno žalobce. Tento pokutový blok obsahuje veškeré náležitosti o okolnostech přestupku včetně právní kvalifikace jednání dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona (překročení nejvyšší dovolené rychlosti – 73 km v obci), času i data spáchání přestupku dne 30. 7. 2012 a zaznamenává uloženou pokutu ve výši 1000 Kč. Údaje v pokutovém bloku souhlasí přesně s údaji uvedenými v oznámení Policie ČR ze dne 31. 7. 2012, které bylo podkladem pro záznam do bodového ohodnocení řidiče. Žalobce pokutový blok podepsal a převzal díl „B“ pokutového bloku, tedy musel i pokutu zaplatit. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodňuje, pokutové bloky k ostatním oznámením nebyly v námitkovém řízení doplněny proto, že správní orgán 1. stupně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5As 39/2010-82 vycházel z toho, že ostatní oznámení nebyla žalobcem konkrétně zpochybněna. Správní orgán 1. stupně v oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce poučil, že námitky proti záznamu bodů nemohou směřovat proti pravomocně ukončenému řízení o přestupku, o kterém správní orgán, který vede registr řidičů nemůže konat. Uvedené městský soud stvrzuje s odkazem na obdobnou dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 7 As 63/2016 - 47), podle které *námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se přísluší správním orgánům zabývat pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.*
28. V souzené věci tedy správní orgán 1. stupně ověřil pouze pokutový blok ze dne 30. 7. 2012, neboť toliko u tohoto pokutového bloku žalobce konkrétně namítal jiný dopravní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

přestupek (zákaz vjezdu), který není kvalifikovaným jednáním uvedeným v příloze silničního zákona pro záznam bodů. Soud je toho názoru, že ověření uvedeného pokutového bloku bylo z důvodu konkrétně vznesené pochybnosti žalobce na místě také proto, že ze správního spisu a zejména z Protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 6. 2017, vyplynulo, že namítaný pokutový blok UH/2008H0252299 k přestupku ze dne 30. 7. 2012 byl právě tím posledním podkladem, který rozhodl o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce.

29. Městský soud k námitkám žalobce o důsledku délky řízení, jímž je nemožnosti opatřit si důkazy k obraně proti záznamu bodů v námitkovém řízení, považuje za nezbytné zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 163/2016 – 39, podle něhož jsou záznamy bodů v registru řidičů, tak i pozbytí řidičského oprávnění nevyhnutelným a automatickým důsledkem nabytí právní moci určitého správního rozhodnutí o přestupku. Jsou tedy trestem akcesorickým, spjatým s trestem hlavním. Nejvyšší správní soud konstatoval, že hrozby záznamu bodů si obviněný musí být v řízení vědom (neznalost zákona neomlouvá) a má možnost tomu přizpůsobit svou procesní obranu v jednotlivých řízeních (zejména v tom posledním, kde mu již ztráta řidičského oprávnění jako důsledek odsuzujícího rozhodnutí bezprostředně hrozí). Prvek překvapivosti a nejistoty zde chybí.
30. Žalobci tedy v námitkovém řízení, a to od jeho počátku, nebyla odňata možnost bránit se proti záznamu bodů tvrzeními o konkrétních skutečnostech, které by v konfrontaci s oznámeními Policie ČR dle evidence karty řidiče pomohly osvětlit, proč si žalobce není, kromě přestupku ze dne 30. 7. 2012, vědom žádného záznamu bodů, na základě jakých skutečností či řízení byla oznámení Policie ČR týkající se přestupků spáchaných žalobcem v období let 2011 až 2012 učiněna a z jakých důvodů nejsou tato oznámení dle žalobce věrohodná. Žalobce byl také následně „Protokolem o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí“ ze dne 20. 6. 2017 seznámen s jednotlivými oznámeními o uložení pokuty v blokových řízeních uvedenými pod body 1.-6. protokolu včetně všech náležitostí těchto oznámení a čísel pokutových bloků s odpovídajícím počtem bodů za přestupky, jichž se žalobce dopustil, takže i po tomto seznámení mohl své pochybnosti o projednání v blokovém řízení a úhradě pokut uplatnit. Z protokolu je zřejmé, že si žalobce pořídil kopie podkladů, na základě kterých byl učiněn záznam do karty řidiče a uvedl, že se k podkladům vyjádří do 5 pracovních dnů. Následně žalobce provedl vlastní šetření a dne 26. 6. 2017 správnímu orgánu 1. stupně oznámil, že pokutový blok k přestupku ze dne 4. 11. 2011 byl skartován a tedy podklad pro záznam bodů neexistuje. Žalobce v námitkovém řízení tedy uplatnil konkrétní pochybnosti proti záznamu bodů na základě 2 pokutových bloků – k přestupku ze dne 30. 7. 2012 a ze dne 4. 11. 2011.
31. Námitkové řízení bylo ukončeno rozhodnutím správního orgánu 1. stupně o námitkách ze dne 29. 6. 2017, v němž správní orgán dle náhledu soudu zcela v souladu s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 31. 7. 2012 k přestupku ze dne 30. 7. 2012, podloženém pokutovým blokem z téhož data a obsahujícím údaje souladné s údaji uvedenými v oznámení o přestupku, nevyhověl námitkám žalobce proti záznamu bodů na základě oznámení o přestupku spáchaném žalobci dne 30. 7. 2012. Soud vzal za prokázané, že záznam bodů na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dne 30. 7. 2012 byl náležitě zjištěn a doložen a žalobcovo tvrzení, že se dopustil jiného jednání (nekvalifikovaného pro záznam bodů – pozn. soudu), soud nepřijal jako věrohodné. K námitkám žalobce k pokutovému bloku ze dne 4. 11. 2011, který byl skartován, správní orgán rovněž ve svém rozhodnutí o námitkách zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího

správního soudu uvedl, že v tomto případě postačuje podklad, jímž je oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, neboť ze strany žalobce nebyly vzneseny pochybnosti o údajích v oznámení uvedených. Soud se ztotožňuje s vypořádáním námitky žalobce ve vztahu k přestupku ze dne 4. 11. 2011 i v jeho celku s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které vychází z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu k případu skartovaného pokutového bloku.

32. Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 8 As 186/2016 zabýval problematikou skartovaného pokutového bloku, kdy vyložil, že *v situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl skartován, ob stojí oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, pokud obsahuje všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů.* Nejvyšší správní soud dokonce přitakal krajskému soudu, jehož řízení přezkoumával, v tom, že: „*konstatování krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001 sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-47).*“ Nejvyšší správní soud s odkazem na uvedenou judikaturu také uvedl, že: „*pokutový blok (zde oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) nelze posuzovat s rigidní přísností. Je tak především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.*“
33. V souzené věci žalobce městský soud shledal, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 7. 11. 2011 o přestupku ze dne 4. 11. 2011 je způsobilým podkladem pro záznam bodů, neboť ve smyslu uvedené judikatury a určitosti skutku identifikuje žalobce jako pachatele přestupku, uvádí čas a místo spáchání přestupku, označení vozidla žalobce, které je shodné s označením v ostatních oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení a konkrétní jednání včetně jeho právní kvalifikace a také to, že byla žalobci uložena pokuta 500 Kč. Žalobce následně v podaném odvolání ani v žalobě, kromě tvrzení, vycházejícího toliko ze skartace pokutového bloku, že se dne 4. 11. 2011 žádného přestupkového jednání nedopustil, neuvedl žádné konkrétní okolnosti či odůvodněné pochybnosti (např. ve vztahu k vozidlu, místu a času spáchání), které by údaje v oznámení o přestupku ze dne 4. 11. 2011 vyvracely. Námitku skartace pokutového bloku k přestupku žalobce ze dne 4. 11. 2011 městský soud hodnotil i optikou dalších námitek, které žalobce uplatnil až v odvolání ve správním řízení. Městský soud přitom zohlednil v současné době diskutovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce uplatnění zásady koncentrace v námitkovém řízení dle silničního zákona, a proto ve prospěch žalobce neodmítl řešit jeho výhrady vůči obsahu pokutových bloků u přestupků ze dne 30. 7. 2012 a ze dne 21. 5. 2011, ačkoliv tyto výhrady žalobce uplatnil až v odvolání ve správním řízení a následně v podané žalobě.
34. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí o námitkách nově namítal, že pokutové bloky ze dne 30. 7. 2012 a ze dne 21. 5. 2011 nejsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do karty řidiče s odkazem na ust. § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Konkrétně uvedl, že na pokutových blocích není vymezena doba přestupkového jednání, je uveden pouze čas a nikoliv datum přestupkového jednání. Namítal, že dobu přestupkového jednání není možné zaměňovat s datem, kdy byl pokutový blok vyplněn, neboť tyto údaje

mohou být odlišné i u pokut na místě zaplacených. Na těchto blocích dle žalobce tedy absentuje formální a obligatorní náležitost rozhodnutí, což způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Uvedené žalobce beze změny zopakoval v podané žalobě (bod 7.)

35. Soud s odkazem na výše uvedené hodnocení pokutového bloku ze dne 30. 12. 2012 opakuje, že tento pokutový blok založený ve spise obsahuje všechny náležitosti požadované ustanovením § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 sb., o přestupcích v tehdy platném znění, tj. údaje o tom, komu, kdy, kým a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Pokuta byla uložena žalobci, dne 30. 7. 2012, za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona) s časem přestupkového jednání v 15.10hod. a pokutový blok je podepsán pověřenou osobou s identifikačním číslem této osoby. Toto skutkové jednání tedy obsahuje veškeré znaky proti zaměnitelnosti s jiným přestupkem, nadto v situaci, kdy tohoto dne se žalobce žádného jiného dopravního přestupku nedopustil. Soudu proto není zřejmé, z čeho žalobce vyvozuje nedostatky náležitostí tohoto pokutového bloku, a to tím spíše, když žalobce tento pokutový blok podepsal.
36. K námitkám ohledně náležitostí pokutového bloku ze dne 21. 5. 2011 uplatněným až v odvolání se žalovaný mohl logicky vyjádřit až v napadeném rozhodnutí. Soud přisvědčuje tomu, že tento pokutový blok nebyl ohledně jeho náležitostí ze strany žalobce konkrétně zpochybněn, a proto nebyl ani součástí spisového materiálu, neboť náležel mezi ostatní pokutové bloky, ve vztahu k nimž nebyly v námitkovém řízení vzneseny konkrétní výhrady. Ostatně z odvolacích i žalobních námitek ani není zřejmé, z čeho žalobce nedostatky náležitostí pokutového bloku ze dne 21. 5. 2012 vyvozuje, když tento není součástí spisu a žalobce ani neuvádí, že by si ho sám opatřil a jeho nedostatky zjistil. Ohledně přestupku ze dne 21. 5. 2012 pak platí, že obsahuje-li oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 21. 5. 2015 podstatné náležitosti k tomu, že se žalobce v tento den, označeným autem, v uvedeném místě a čase dopustil přestupku překročení dovolené rychlosti mimo obec a tyto náležitosti dostatečně identifikují jednání žalobce tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným, přičemž se v řízení nevyskytly žádné pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámení o uložení blokové pokuty (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010-82) a žalobce ani neuvádí, kde jím vytknuté vady pokutového bloku zjistil, nepovažuje soud za vadu řízení, že si žalovaný tento pokutový blok k odvolání žalobce nevyžádal a vycházel z oznámení Policie ČR o uložení blokové pokuty. Soud je toho názoru, že po pravomocně ukončených blokových řízeních, které jsou věcným titulem pro záznam bodů a dokladem o zaplacení pokuty v blokovém řízení, lze tato rozhodnutí jako podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče zpochybnit pouze na základě konkrétních tvrzení a opodstatněných pochybností o tom, zda blokové řízení proběhlo. Soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. 9As 96/2008-44), podle které námitkové řízení nemá nahrazovat řízení o opravných prostředcích, proto nemohou být v námitkovém řízení uplatňovány výtky, které mají místo v řízení o přestupku, tj. pro danou věc výtky nedostatku formálních náležitostí pokutových bloků. S jinými námitkami, že pokutový blok byl skartován nebo s obecnými námitkami, že se žalobce předmětných přestupků nedopustil, se žalovaný vyrovnal se závěry, které mají dostatečnou oporu v podkladech řízení.
37. Za situace obecných a konzistentních námitek žalobce proti všem oznámením o uložení blokové pokuty (vyjma námitky jiné právní kvalifikace u pokutového bloku ze dne 30. 7. 2012), spočívajících na pouhém obecném tvrzení, že si žalobce není vědom toho, že by se předmětných přestupků dopustil (tedy, že by byla vedena uvedená bloková řízení a žalobce

pokuty uhradil, ačkoliv je to zaznamenáno – pozn. soudu), soud dospěl k závěru, že jde o tak nevěrohodná tvrzení k celé řadě přestupků, že buď nabízejí závěr o libovůli orgánů Policie a rozhodujících orgánů dopravněsprávních agend, čemuž obsah správního spisu v jednotlivostech záznamů nenasvědčuje, nebo žalobcovy námitky neobstojí.

38. Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce neuplatnil takové výtky a tvrzení, které by mohly vyvrátit skutkově i právně dostatečně odůvodněné závěry správních orgánů obou stupňů, a to ani ve vztahu k záznamu bodů na základě skartovaného pokutového bloku ze dne 4. 11. 2011, neboť i toto tvrzení ve sledu povahy ostatních tvrzení se jeví nevěrohodným. Žalobce neuvedl žádné indicie k tomu, že by údaje o tomto přestupku v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nebyly reálné a předmětný přestupek je zaznamenán i v evidenční kartě řidiče, z níž může každá fyzická osoba požadovat výpis, který obsahuje záznamy o přestupcích, tedy podklad umožňující vést obranu proti těmto záznamům. Soud proto považoval námitky žalobce, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, jestliže si sám nemohl opatřit důkazy a předložit je správnímu orgánu a dále že správní orgány nijak nezohlednily obhajobu žalobce o neexistenci některých pokutových bloků, za obecné, nezpůsobilé vyvrátit důkazy shromážděné správními orgány, proto za nedůvodné.
39. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
40. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly dány podmínky ustanovení § 51 s.ř.s., když žalobce i žalovaný k výzvě soudu výslovně neuvedli, že požadují projednání žaloby a rozhodnutí ve věci při nařízeném ústním jednání.
41. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho běžné činnosti náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.